

Toppon maradt kérkedők

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy gazdag ember. Uzsorából gazdagodott meg. Valamelyik károsult egyszer felgyújtotta az egyik tanyáját, hogy csak a pernye maradt belőle.

Bánkódott miatta rettenetesen, de még a papja is csak azzal vigasztalta, hogy a tanyatűz semmi ahhoz képest, ami odalenn a pokolban várja. Változzon meg, ha tud!

- Igen, de akkor miből él meg a három fiam? - kérdezte magától a gazdag ember.

Addig gondolkodott, míg kisütötte, hogy mesterségre adja őket.

A nagyobbikat katonának, mert az nagyon nyalka. A középsőt kovácsnak, mert az elbírja a kalapácsot. A kicsire meg rámondta, hogy: "Jó leszel, fiam, borbélynak!"

A három fiú nem bánta, mert egyik sem kedvelte a paraszti munkát.

A nagyobbik úgy gondolta, könnyebb lesz sétálni, a kardot villogtatni, a másik kettő meg úgy, hogy addig sem kell kapálni, kaszálni, amíg az inasesztendő tart.

Telt-múlt az idő, a gazdag ember, ahogy öregedett, egyre azon járt az esze, hogy szabaduljon meg a pokolbéli tűztől, amit a pap emlegetett.

Bezzeg a három mákvirág fia nem gondolkodott semmin! A huszár mulatott, a kovács meg a borbély a lányok körül legyeskedett.

Egyszer aztán kapják a levelet, hogy menjenek haza, mert haldoklik az apjuk, látni szeretné őket.

Haza is ment mind a három, gondolták, megkapják az örökséget, s még szebb lesz a világ.

Kérdi az apjuk a katona fiától:

- Na, kedves Fiam, milyen katona lett belőled?

Kihúzza magát a fiú.

- Hő, kedves apámuram, nincsen a császárnak még egy ilyen katonája, mint én vagyok! A minap is a parádén ért bennünket egy irtózatos zápor. Bőrig ázott az egész regiment, csak én maradtam szárazon, mert kirántottam a kardom, és olyan sebesen forgattam a fejem felett, hogy elvertem magamról az esőt!

- Jól van, fiam, örülök, hogy ilyen derék katona lettél - bólintott rá az apja.

Aztán kérdezi a középsőt:

- Hát te, kedves fiam, hogy állsz a mesterséggel?

- Hő, kedves apámuram, nincs egy másik ilyen kovácslegény a Rézig! Azon túl meg már nem is laknak! Tegnap is elnyargalt a műhely előtt egy fényes hintó, négy ló előtte. Lekiált róla egy fene nagy úr, hogy nincs ideje megállni, követségbe megy a császártól, de a patkókat ki kéne cserélni. A mester csak kaparta a fejét, de én megpatkoltam a lovakat futtukban. Meg se kellett állniuk!

- Sokra vitted a mesterségben, fiam! - bólintott erre is az apjuk.

A fiatalabbik is ott áll a bátyjai mellett, szépen megfésülködve, kipomádézva.

- Hát te, kedves fiam, érted-e a mesterségedet?

- Hogy értem-é? Mi sem bizonyítja jobban, mint hogy tegnap fogadásból egy nyulat futtában kopaszra nyírtam, borotváltam! Egy vágást sem ejtettem rajta!

- Jól van - az öreg erre is rábólint.

Elgondolkodik a hallottakon, aztán így szól:

- Látom, fiaim, mind a hármótoknak jó kenyér van a kezében, megéltek ti már a jég hátán is. Én pedig megválthatom magamat a pokolbéli tüztől.

Hívatta a papot, és minden vagyonát a szegényekre hagyta.

A három fiú meg kénytelen volt megélni a mesterségéből.